

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **B. A.**, nar.
státní příslušnost, ev. č.
bytem v ČR:
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2021, č. j. OAM-99/ZA-ZA11-D02-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci.

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o uvedení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Rumunsko.

II. Shrnutí žalobní argumentace.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že při podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl svůj azylový příběh, který nebyl posuzován s ohledem na důvod vyřízení jeho žádosti. Žalovaný ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC zjistil, že žalobce měl podat žádost o mezinárodní ochranu dne 10. 12. 2020 v Rumunsku, přičemž dospěl k závěru, že Rumunsko je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. S ohledem na to požádal žalovaný Rumunsko dne 23. 2. 2021 o přijetí žalobce zpět na své území za účelem posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž dne 8. 3. 2021 obdržel žalovaný od Rumunska informaci, že uznalo svoji příslušnost k posouzení této žádosti.
3. Žalobce se však od počátku brání tím, že otisky svých prstů nedával v Rumunsku kvůli žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž tento úkon považoval za formalitu, neboť v Rumunsku žádat o mezinárodní ochranu nechtěl.
4. Podle žalobce žalovaný nijak nezjišťoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), zda žalobce v Rumunsku skutečně požádal o mezinárodní ochranu a zda mu bylo prostřednictvím tlumočnicka řádně vysvětleno, o jaký úkon se jedná. Záznam v systému EURODAC nemusí být sám o sobě dostačující důkazem o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za situace, kdy žalobce takové podání zpochybňuje. Na uvedené pak navažuje i povinnost žalovaného zkoumat, zda v případě Rumunska neexistují z hlediska azylového řízení systematické nedostatky. V situaci, kdy žalobce neprojevil zájem o podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, které jej přesto jako žadatele zaneslo do systému EURODAC, bylo povinností žalovaného zjistit, zda mělo dojít

k podání žádosti o mezinárodní ochranu a zda byla dodržena veškerá základní lidská práva a svobody při takovém úkonu, jenž Rumunsko vyhodnotilo jako podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem. Žalovaný však takové informace nezjistil a ani nezjišťoval např. pomocí zapsání záznamu z pohovoru. Žalovaný tedy nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

5. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě.

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že s námitkami v ní uvedenými nesouhlasí, pokládá je za neoprávněné, přičemž neprokazují, že by správní orgán porušil některá ustanovení správního řádu nebo dublinského nařízení a vydal nezákonné či nepřezkoumatelné rozhodnutí. Naopak žalovaný ve správním řízení postupoval v souladu s dublinským nařízením a správním řádem, pročez v plném rozsahu odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí.
7. Napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, přičemž v napadeném rozhodnutí byl případ žalobce správně a dostatečně posouzen s tím, že žalobce nesplňuje žádné z kritérií vyjmenovaných v dublinském nařízení, pročez bylo nutné aplikovat tzv. zbytkové kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, podle něhož je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V daném případě je to Rumunsko. Na základě informací již uváděných v napadeném rozhodnutí byla rumunské straně dne 23. 2. 2021 odeslána žádost o přijetí žalobce zpět dle dublinského nařízení. Dne 8. 3. 2021 žalovaný obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
8. V souvislosti s žalobními námitkami žalovaný odkázal na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, z něhož vyplývá, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se se žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě. Ve smyslu dalšího rozsudku NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, dále platí, že v případě každého členského státu, je nutné vést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků jejich azylového systému. V případě, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala např. v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. V případě většiny ostatních členských zemí EU však nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil stěžovatel v projednávané věci.

9. S odkazem na shora citovaný rozsudek NSS žalovaný dále uvedl, že jde-li o Rumunsko, domněnka o dodržování základních lidských práv touto členskou zemí EU nebyla vyvrácena. Pokud by se v této zemi přesto nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Rumunsko je povinno posoudit žádost žalobce objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového práva. Z dostupných informací vyplývá, že Rumunsko dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území. Žalovaný se aktivně zajímá o situaci v Rumunsku a má k dispozici aktualizované informace ze dne 2. 9. 2019 týkající se řízení o mezinárodní ochraně, azylových středisek, dublinského systému a počtu žádostí o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Žalovaný má k dispozici také podklady, ze kterých vycházel, jde např. o European Union, dále European Asylum Support Office (EASO), Zpráva EASO k metodice informací o zemích původu, červen 2019, AIDA, Zpráva o zemi: Rumunsko, únor 2019, MZV USA, Výroční zpráva o lidských právech za rok 2018 – Rumunsko, 13. března 2019.
10. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem.

11. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívala podle žalobce především v tom, že Rumunsko nemělo být určeno jako stát příslušný k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalobce uvedl, že otisky prstů jim tam nedával kvůli žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž tento úkon považoval za formalitu. V tomto směru žalovaný podle žalobce nezjišťoval, zda žalobce v Rumunsku skutečně o mezinárodní ochranu požádal, když záznam v systému EUODAC nemůže být k tomu dostačujícím důkazem. Pokud tedy žalobce neprojevil vůli k tomu, aby v Rumunsku požádal o mezinárodní ochranu, přičemž Rumunsko jej přesto do systému EUODAC zaneslo, bylo povinností žalovaného zjistit, zda a jakým způsobem mělo dojít k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zda byla při úkonu dodržena veškerá práva a svobody. Takové informace však žalovaný podle žalobce nezjistil. Na to také navazuje v případě Rumunska povinnost žalovaného zkoumat, zda v tomto státě neexistují z hlediska azylového řízení systematické nedostatky. Takto uvedené argumentaci žalobce nemohl krajský soud přisvědčit.

13. Ze správního spisu, konkrétně z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti a z pohovoru s žalobcem, krajský soud především zjistil, že žalobce naposledy vycestoval z vlasti v únoru 2021, přičemž jeho cílovou zemí byla Spolková republika Německo. Řidič jej však vysadil v ČR. Ukázal mu směr, kterým se má ke svému cíli dát. Nakonec se žalobce dostal do příjímacího střediska, kde setrval 14 dnů v karanténě. Nicméně první cestu do Evropy podnikl žalobce již v prosinci 2020. Tehdy mu byly sejmuty otisky prstů v Rumunsku. Žalobce k tomu uváděl, že si myslel, že jde o formalitu. Následně, prý po propuštění z policejní stanice, kontaktoval žalobce převaděče a vrátil se zpět do Istanbulu, kde čekal na novou cestu do Evropy. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl to, že ve vlasti má údajně potíže s krevní mstou, neboť unesl dceru své tety. Dívku si však nakonec odvezla její rodina zpět. Žalobce však obdržel vzkaz, aby se již domů nevracel. Nezbylo mu tedy, než odjet z vlasti. V průběhu pohovoru za přítomnosti tlumočnice z tureckého jazyka žalobce uvedl, že nemá žádný hmatatelný důkaz o tom, že v prosinci 2020 opustil Rumunsko a vrátil se zpět do Turecka. Poučení o tzv. dublinském systému, které bylo součástí výzvy dostavení se ke správnímu orgánu, žalobce nečetl. Dále žalobce uvedl, že se do Rumunska vrátit nechce, neboť si nemyslí, že by Rumunsko bralo ohled na lidská práva tak, jak se to děje v ČR. Pokud by se musel vrátit do Rumunska, pak má za to, že za pár měsíců ho pošlou zpět do vlasti. V Rumunsku nemá žádné příbuzné ani známé. Žalobce také sdělil, že na vlastní oči viděl v Rumunsku hrubé zacházení policie vůči cizincům. K jeho osobě však policie hrubá nebyla, neodmítl totiž podepsat předložené dokumenty.
14. Jelikož žalobce nepřeložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, přijal žalovaný jako dostatečné k prokázání totožnosti a státní příslušnosti žalobce čestné prohlášení učiněné jeho osobou dne 2. 3. 2021.
15. Ve smyslu čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení posuzuje žádost o mezinárodní ochranu jediný členský stát EU, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. tohoto nařízení. Správní orgán tedy ve věci žalobce nejdříve zkoumal, zda vůbec je dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 uvedeného nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti žalobce. Přitom ve smyslu čl. 7 odst. 1 uvedeného nařízení se kritéria uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena. Na případ žalobce se správní orgán snažil postupně aplikovat čl. 8, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12, čl. 13, čl. 14 a čl. 15 tohoto nařízení, avšak tato kritéria nebylo možné na případ žalobce aplikovat. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR nebo konkrétního členského státu k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
16. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení platí, že pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o

mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

17. Podle čl. 9 odst. 1 dublinského nařízení byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EUODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EUODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 10. 12. 2020 v Rumunsku. Rumunsko je proto příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem uvedeným v čl. 18 dublinského nařízení.
18. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný odeslal dne 23. 2. 2021 rumunské straně žádost o přijetí žalobce zpět dle dublinského nařízení. Dne 8. 3. 2021 žalovaný obdržel informaci, že Rumunsko svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uznalo. Žalovaný tedy postupoval v souladu s dublinským nařízením a příslušnými ustanoveními správního řádu. Napadené rozhodnutí je tedy opřeno o bezprostředně závazné dublinské nařízení, přičemž vychází ze správně zjištěného skutkového stavu věci, jenž byl řádně právně posouzen. Ve věci bylo zjištěno, že žalobce nesplňuje žádné z výše uvedených kritérií vyjmenovaných v kapitole III. dublinského nařízení, pročez bylo třeba aplikovat „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení. Z něj vyplývá, že pokud nemůže být na základě vyjmenovaných kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V případě žalobce je to právě Rumunsko.
19. Podle čl. 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Rumunsko je tak v dané věci povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
20. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií uvedených v tomto nařízení není příslušný. Podstatou uvedeného článku jsou především humanitární důvody pro sloučení důvody či kulturní důvody.
21. K posledně citovanému článku 17 Dublinského nařízení žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela po právu uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby ve smyslu čl. 2 Dublinského nařízení. Jiné vazby tak žalobce neprokázal a ani netvrdil. Správní orgán tedy nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení.

22. Krajský soud dále ověřil, že se žalovaný zabýval skutečnostmi, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů na jeho území, které by dosahovalo možného rizika možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 2. 9. 2019, aktualizované dne 13. 8. 2020, týkající se azylového systému v Rumunsku. Uvedená zpráva popisovala průběh řízení o mezinárodní ochraně v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnost odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. Z uvedeného dokumentu nevyplývá existence žádných závažných důvodů se domnívat, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům v případě azylového řízení a podmínkách přijetí žadatelů do této země, jež by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.
23. Ve shodě s žalovaným také krajský soud k žalobní námitce eventuálních systémových nedostatků v Rumunsku uvádí, že na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížíjí nad dodržováním těchto práv. Rumunsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Také skutečnost, že v Rumunsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že ani žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek jeho přijetí coby žadatele o mezinárodní ochranu.
24. V souvislosti s dublinským nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, pročez i z tohoto důvodu bylo akceptováno přemístění žalobce na území Rumunska.

25. Ve výše uvedené souvislosti musí krajský soud také zdůraznit, že žalobce nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Rumunsku. Pouze uvedl, že žádat o mezinárodní ochranu v Rumunsku nechtěl, přičemž odmítl respektovat skutečnost, že členských států přijel neoprávněně. Žalobce při svém pohovoru nevyjádřil žádné potíže, které by v rámci svého předchozího pobytu v Rumunsku měl s tamními správními orgány. Za zcela spekulativní krajský soud hodnotí tvrzení žalobce, že viděl v Rumunsku hrubé zacházení policie ve vztahu k cizincům. Toto své tvrzení nijak neupřesnil a ani nedoložil. K problémům v Rumunsku nic konkrétního neuvedl. Naopak sdělil, že vůči jeho osobě se nikdo ničeho takového (hrubé zacházení apod.) nedopouštěl. Nutno tedy zdůraznit, že na podporu svých tvrzení o možné existenci nedostatků azylového řízení v Rumunsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení nepředložil žádné důkazy, a tak svá tvrzení neprokázal.
26. Skutečnost, že žalobce údajně vycestoval z Rumunska zpět do země původu, a teprve pak odcestoval do ČR, nebyl žalobce schopen nijak doložit. Stejně tak nebylo možné uvěřit, že o mezinárodní ochranu v Rumunsku žalobce nechtěl požádat, a že poskytnutí otisků prstů mohlo být považováno jen za formalitu. Z obsahu správního spisu nic takového nevyplývá. Ostatně žalobce si také protiřečí, pokud předem odsuzuje rumunský azylový systém, když podle svých slov nebyl, kromě otisků prstů, jeho součástí.
27. S ohledem na výše provedený výklad krajský soud také odkazuje na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016-38, z něhož mimo jiné vyplývá, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se bude se žadatelem o mezinárodní ochranu zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě. Podle jiného rozsudku NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, je nutné v případě každého členského státu uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků a povinností správních soudů je zkoumat takovou úvahu správních orgánů z úřední povinnosti. Avšak tento závěr nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré v úvahu přicházející členské státy. V případech, kdy je zřejmé či pravděpodobné, že přebírající země trpí systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, je třeba se touto otázkou podrobně zabývat. Taková situace by zřejmě nastala např. v případě předání cizince do Maďarska či Itálie. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že předání je i tak možné, je nutné, aby tento závěr výslovně vysvětlil. V případě většiny ostatních členských zemí EU však nelze říci, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky, a proto postačí jen obecná úvaha, jak ji učinil stěžovatel v projednávané věci. Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvrátitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.
28. S ohledem na výše uvedený rozsudek NSS lze v případě Rumunska také uvést, že domněnka o dodržování základních lidských práv nebyla u této členské země EU vyvrácena. Pokud by se ovšem během pobytu žalobce v této zemi

nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se se svojí žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány a instituce. Avšak z prozatím dostupných informací vyplývá, že Rumunsku dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území.

29. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl žalobce možnost seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění těchto podkladů žalobce nenavrhoval. Žalovaný se dostatečně zabýval možnými systematickými nedostatky v Rumunsku, avšak přezkoumatelným způsobem objasnil, proč jejich existenci neshledal. Rumunsko je považováno za bezpečnou zemi, žalobci zde nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalobní námitky nebyly sto zpochybnit konstatování žalovaného, že ve vztahu k Rumunsku dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku.
30. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.
31. Krajský soud usnesením ze dne 4. 5. 2021 zamítl jako nedůvodný žalobcův první návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Podáním ze dne 7. 5. 2021 žalobce uplatnil opětovný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. O tomto návrhu krajský soud již nerozhodoval, neboť byl konzumován samotným meritorním rozhodnutím ve věci.

V. Závěr a náklady řízení.

32. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně